Legea celor chemați să recreeze viața

On Aprilie 16, 2017

Încearcă să atingi perfecțiunea, fără să te îndepărtezi de responsabilitatea care trebuie asumată prin refuzarea condiției de ființă efemeră și prin dobândirea statutului de „judecător al vieții".

Aveam impresia că acești oameni trecuți prin acțiunea nemilosului virus, comportându-se ca niște programe informatice ce dau peste cap orice ad blocker, prin sugestia unei fatalități de tip naturalist care apăsa pe destinul unei agonii zbuciumate, erau greșeli grave de manifestare a voinței înverșunate a naturii ce voia să se răbune cu orice preț.

Privilegiul bogăției și diversității naturii, un fenomen de canibalizare ca un simbol al renașterii în miezul un joc plin de cruzime, pus la cale de un factor necunoscut, era acela de a combina viața cu moartea. Strălucită evoluție biologică !

În această imagine a fatalității rodul predominant al geneticii era indirect un afluent al fluviului existenței mult încercate. Îmi amintea de acele minunate versuri de la începutul Ecleziastului, din care am selectat doar cuvintele: "Deșertăciunea deșertăciunilor" puse pe seama haosului general, care, paradoxal, mi se păruseră revelatoare și reconfortante.

Decât să accept un stupid fatalism animalic, să mor în durere doar ca să ajung la o viață sălbatică impusă de hotarele geneticii avansate, un Zombie, un hibrid performant într-un cadru pestilențial al terorii, mai bine era să urmez sfatul lui Nietzsche: *„Cel care are un de ce pentru care să trăiască poate să suporte aproape orice."*

Şi nu doar să suport teroarea, s-o înțeleg cumva, ci să creez din ea condițiile elementare ale unei vieți noi, momente de început mai active, mai libere, s-o controlez prin mijloace specifice teoriei evoluției față de legile mendeliene ale geneticii. Nimic și nimeni nu mă împiedica să promit că voi transforma lumea, electrizat ca un curent coborât din spațiul unei mistici abstracte de contactul cu diverși purtători ai virusului, demonstrând că în adâncurile vieții există o intensă activitate revoluționară.

Leadership: Te impulsionezi să împlinești menirea vieții prin trecerea de la o stare de acceptare a unei viziuni fataliste la o poziție de curiozitate sinceră în a vedea cine ești cu adevărat?

Cu vădită atenție, îmi dau seama că în interiorul meu exista un fond de răutate, o cruzime a conștiinței și a gustului intelectual, realist-naturalistă dacă vreți, o imoralitate absolută comisă din rațiuni pur machiavelice. Dar, în același timp, exista și teama de o molipsire funestă. Ele mă făceau să vreau să pedepsesc orice greșeală, orice abatere de la normalul unanim acceptat de regulile de aur ale medicinii. Puteam oare să abandonez căutarea unui leac doar ca să mă delectez cu priveliștea morții?

Dacă voiam să trec examenul experimental al geneticii, neatins ca un Zeu de marea urgie a naturii la care asistam cu uimire și interes, cu sufletul neînvins de marele fast al unei biochimii care a luat-o razna, trebuia să mă conformez unui mesaj straniu, provenit din îndrăzneala științelor interzise: *"Qualcosa è assolutamente non vero".*

Una din aspirațiile omului de știință, în viziunea marelui doctor Constantin Maximilian, este să creeze viața. *„Să o controlezi, să devii demiurgul unui univers - universul genetic - ivit din*

întâmplare, pornit pe drumuri necunoscute spre hotare impuse de hazard și de necesitate, într-un joc continuu, fără reguli aparent statornice, mi se pare cea mai cutremurătoare responsabilitate care trebuie asumată. Noi, o specie animală profund ancorată în istoria Pământului, vrem să depășim condiția animală pentru a deveni judecătorii vieții."

Una din căile de a înțelege ceea ce viața încearcă să-ți comunice este să-ți proiectezi o nouă varianta a ta în contextul străduinței de a porni pe drumuri necunoscute, fără să abandonezi căutarea unui ideal înalt de perfecțiune.

Crearea unui „scut" din știința observării și aplicării legilor vieții și explorarea sinelui pe fondul mișcării de reflectare asupra realității imediate, este cea mai bună metodă de protecție împotriva cerințelor rațiunii bazate pe discriminare care întărește dimensiunea individualistă a propriei ființe.

Liderul trebuie să fie, mai întâi de toate, reprezentantul strălucit al umanismului pornind de la mottoul: Omul dorește să știe tot ce se poate ști; deci să cercetăm, să căutăm, să aflăm, să știm, să atingem perfecțiunea... fără să ne îndepărtăm de responsabilitatea care trebuie asumată prin refuzarea condiției de ființă efemeră și prin dobândirea statutului de „judecător al vieții".

Cine ești cu adevărat? Ești un om care suportă teroarea în scopul de a-și extinde cercetările asupra unor condiții noi de susținere a vieții? Ești un om care judecă viața prin prisma sondării naturii înconjurătoare care își demonstrează superioritatea? Ești un om care promite să transforme lumea într-o cumpănă a vieții, îmboldit de presimțirea sfârșitului ultim? Sau ești un om care studiază efectele experiențelor sale de evoluție într-o oglindă prin care Creatorul se privește pe sine?

Interpretarea pe care o dai evenimentelor care ți se întâmplă reflectă nivelul de suportabilitate pe care îl tolerezi în căutarea unei vieți care poate face din tine un învingător sau un învins.

Legea celor chemați să recreeze viața poate fi definită în conformitate cu răspunsul la întrebările de mai sus. Ea se aplică acelor care, cu un singur simț al datoriei față de știință, unul pretențios, și prin obsesia de a înregistra tot ce se întâmpla în mijlocul furtunilor vieții, încearcă să-și făurească o judecată finală care să-i ridice la rang de Creator.

Ei ar trebui totuși să-și reamintească că însăși la cârma corăbiei lor se află altcineva mult mai puternic. Dumnezeu.

* Notă: World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-celor-chemati-sa-recreeze-viata.html